

คุณธรรมของมหาปูชนียาจารย์

.....

หลวงปู่ท่านเป็นบุคคลที่หาได้ยากยิ่ง ท่านมีมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่จะนำพาสรรพสัตว์ทั้งหลายเข้าสู่พระนิพพานให้หมดก่อน แล้วท่านจึงจะเข้าพระนิพพานทีหลัง การที่จะกล่าวถึงคุณธรรมความดีงามของบุคคลเช่นนี้ได้ครบถ้วนย่อมเป็นเรื่องยากแสนยาก เรื่องราวที่ยกมาเป็นตัวอย่างต่อไปนี้ จึงเป็นเพียงส่วนน้อยนิดของคุณธรรมอันมากมายมหาศาลของท่านเท่านั้น

รักพระพุทธศาสนา

เมื่อแรกบวชหลวงปู่ท่านก็ตั้งใจอุทิศชีวิตเพื่อพระศาสนา ตั้งใจเป็นพระแท้ ฝึกฝนทั้งปริยัติและปฏิบัติ เมื่อมาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ท่านก็พากเพียรให้การศึกษาทั้งทางปริยัติและปฏิบัติแก่พระภิกษุ สามเณร ในวัดปากน้ำ จนสามารถสอบนักธรรมและบาลีสนามหลวงได้นับร้อยรูป และมีจำนวนมากที่มีผลการปฏิบัติธรรมที่ดี

หลวงปู่ท่านยังถวายภัตตาหารพระภิกษุ สามเณร ทุกวัน วันละประมาณ ๕๐๐ รูป สมัยนั้นในประเทศไทยยากที่จะหาวัดไหนทำประโยชน์ให้แก่พระพุทธศาสนาได้มากเหมือนวัดปากน้ำ นอกจากนี้ท่านยังมีส่วนสำคัญในการสร้างโรงพยาบาลสงฆ์และมหาวิทยาลัยสงฆ์ ซึ่งถือเป็น

คุณูปการแก่การคณะสงฆ์อย่างใหญ่หลวง

รักการปฏิบัติธรรม

หลวงปู่ท่านใช้เวลาในชีวิตสมณะอย่างทรงคุณค่ายิ่ง นับแต่วันแรกที่บวชท่านได้ปฏิบัติธรรมทุกวันตลอดมา เมื่อท่านเข้าถึงธรรมกายแล้ว ท่านก็ทุ่มเทสละชีวิตให้กับการศึกษาค้นคว้าและเผยแผ่วิชชาธรรมกาย ต่อมาเมื่อตั้งโรงงานทำวิชา (สถานที่เจริญภาวนาชั้นสูง) มีผู้มาปฏิบัติธรรมกันทั้ง ๒๔ ชั่วโมง ท่านก็ควบคุมการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองมาโดยตลอด ทำให้มีเวลาพักผ่อนเพียงน้อยนิด แม้นยามอาพาธท่านก็ยังคงดูแลควบคุมการปฏิบัติธรรมของพระภิกษุ สามเณร และแม่ชี

รักการศึกษา

หลวงปู่ท่านเห็นคุณค่าของการศึกษา ท่านสอนให้ลูกศิษย์รักการศึกษา ให้ตั้งใจเรียนหนังสือ จะเรียนทางโลกก็ได้ ทางธรรมก็ได้ ท่านเปิดโอกาสให้ทุกคน ท่านบอกว่า “คนที่มีการศึกษาคิดจะได้อะไรก็ดีกว่า ประณีตกว่าผู้อื่น คนมีวิชาเท่ากับได้สมบัติจักรพรรดิ กินใช้ไม่หมด” ถ้าใครไม่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ท่านจะกล่าวว่า “อ้ายโลกก็เหลว อ้ายธรรมก็เหลวเป็นแบกบอน เหลือแต่กินนอน เทียว สามอันเท่านั้นเอง” คือทางโลกก็ไม่ได้ ทางธรรมก็ไม่ดี

เครื่องครัดพระธรรมวินัย

หลวงปู่เครื่องครัดพระธรรมวินัย เป็นตัวอย่างที่ดีแก่พระภิกษุทั้งหลาย เวลาอาพาธท่านก็ได้ละเลยพระธรรมวินัย ยังรักษาศีลอย่างเคร่งครัดและปฏิบัติกิจภาวนาด้วย ครึ่งหนึ่งมีคน

เห็นว่าหลวงปู่ท่านอาพาธหนัก ฉันทัดอาหารได้น้อย จึงสั่งให้แม่ครัวต้มข้าวให้เปื่อย บดให้ละเอียด กรองด้วยผ้าขาวใส่กระตักน้ำร้อนมา เพราะต้องการให้หลวงปู่เข้าใจว่าเป็นน้ำร้อนธรรมดา แต่พอนำไปถวายหลวงปู่ท่านก็ไม่ยอมฉัน

มีใจเด็ดเดี่ยว

ขณะที่ท่านมาเรียนหนังสือที่วัดพระเชตุพนฯ ออกบิณฑบาตวันแรกไม่ได้อะไรเลย วันที่สองก็ไม่ได้อะไรเลย ท่านคิดว่าท่านเป็นผู้มีศีลจะอดตายเช่นนั้นหรือ ถ้าเป็นจริงท่านก็ยอมตาย เมื่อบิณฑบาตไม่ได้ ท่านก็ไม่ยอมฉันของอื่น ท่านยอมอด ท่านคิดว่าถ้าท่านตายไป คนจะพากันสงสารพระภิกษุ สามเณร ต่อไปพระภิกษุ สามเณร ทั้งประเทศก็จะมีอาหารบิณฑบาตเพียงพอทุกรูป

เมื่อครั้งที่จำพรรษาที่วัดโบสถ์บน บางคูเวียง ในวันเพ็ญเดือน ๑๐ ระหว่างกลางพรรษาที่ ๑๒ ท่านตั้งใจปฏิญาณตนยอมตายถ้าไม่ได้บรรลุธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบรรลุ ด้วยการทำความเพียรอย่างเด็ดเดี่ยวไม่อ้าลัยในชีวิต ทำให้ท่านได้บรรลุธรรมในคืนนั่นเอง

มีความกตัญญูทเวทิต

หลวงปู่ท่านเป็นผู้เลิศด้วยความกตัญญูทเวทิตา ใครอนุเคราะห์ท่านก่อน ท่านไม่เคยลืมบุญคุณและพยายามหาทางตอบแทน เช่น อุบาสิกานวม แม่ค้าขายข้าวแกงที่เคยจัดภัตตาหารเพลมาถวายท่านเป็นประจำสมัยที่ท่านอยู่วัดพระเชตุพนฯ ต่อมาชราและทุพพลภาพไม่มีผู้ดูแล หลวงปู่ท่านรับมาอุปการะ

ในส่วนของโยมมารดา ก่อนมาบวชท่านได้ตั้งใจหมั่นเพียรทำงานหาเงินไว้ให้โยมมารดาจนมากพอที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข ต่อมาเมื่อโยมมารดาอายุมากขึ้น ท่านก็รับมาอยู่ที่วัดปากน้ำ สร้างที่อยู่อาศัยให้และเลี้ยงดูอย่างดีตลอดชีวิต

มีความเมตตากรุณา

ในสมัยนั้นมีผู้คนเป็นจำนวนมากเดินทางมาขอพึ่งบารมีท่าน เวลารับแขก ท่านจะถามทุกคนด้วยความห่วงใยเสมอว่า มาจากไหน มาอย่างไร มากับใคร ถ้าท่านทราบว่าเป็นคนยากจนมาก มีเงินมาเพียงค่าเดินทาง ไม่มี

เงินซื้ออาหารกิน ท่านจะบอกให้ไปกินอาหารที่โรงครัว ถ้าผู้ใดไม่มีที่นอน หมอน มุ้ง ท่านก็จะสั่งให้ไวยาวัจกรจัดหาเครื่องนอนและที่พักให้ เมื่อท่านช่วยรักษาโรคให้หายหรือทุเลาเบาบางลงแล้ว ท่านจะสั่งให้ไวยาวัจกรจัดการเรื่องค่าเดินทางกลับให้ด้วย

สำหรับพระภิกษุสามเณรในวัดปากน้ำ ท่านคิดว่าทุกรูปเปรียบเสมือนลูกหลาน เวลาท่านได้ลาภสิ่งใดมาก็ได้เก็บไว้เพียงผู้เดียว แต่นำออกแจกจ่ายโดยทั่วถึงกันด้วยความเมตตา ท่านต้องการให้ทุกคนมีความสะดวกสบาย จะได้มีกำลังศึกษาเล่าเรียนและปฏิบัติธรรมได้เต็มที่ บางครั้งเวลามีพระภิกษุสามเณรมาขอจีวร ท่านถามว่า จะเอาจีวรที่ท่านห่มไหม ถ้าเอาท่านก็ถอดให้เลย ท่านบอกว่า “ก็เราบวชให้เขา เราเป็นพ่อเขา เขาขอก็ให้เขา”

รักและเป็นห่วงลูกศิษย์

หลวงปู่ท่านดูแลเป็นห่วงลูกศิษย์ตลอด ถ้าพระในวัดมรณภาพ ท่านก็นั่งคุมบุญให้ แม่ชีก็เช่นกัน ถ้าหากเสียชีวิตลง หลวงปู่ท่านก็มาคุมบุญให้และจัดการศพให้เรียบร้อย ท่านดูแลลูกศิษย์ทุกคนอย่างดีตลอดมา อะไรขาดแคลนท่านหาให้ทุกอย่าง

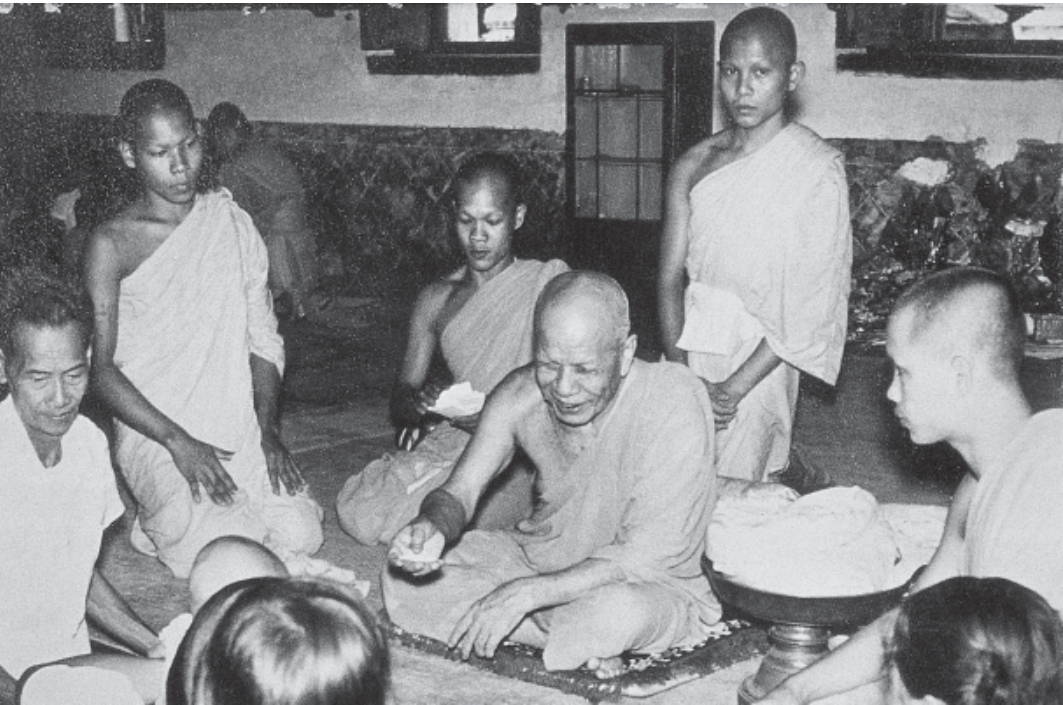
ด้วยความเป็นห่วงลูกศิษย์ ก่อนที่ท่านจะมรณภาพ ท่านเคยพูดว่า “พวกเอ็งคอยดูนะ แม้เมื่อหลวงพ่อตายไปแล้ว ก็จะไม่เลิ้งดูให้พวกเอ็งได้ อิม่หน่าสำราญ ไม่ต้องกลัว ขอเพียงให้ทุกคนตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ตั้งใจ

ปฏิบัติกันให้จริงจัง”

นอกจากนี้ท่านยังสั่งให้เก็บร่างของท่านไว้ เพราะถึงแม้ท่าน
มรณภาพไปแล้ว ก็จะมีคนมากกราบไหว้ร่างของท่าน ซึ่งก็หมายความว่า
ผู้คนจำนวนมากจะยังคงมาทำบุญที่วัดปากน้ำตลอดไป

ความอัศจรรย์ของวิชาธรรมกาย

ในส่วนของวิชาธรรมกายที่หลวงปู่่มุ่งค้นคว้าและเผยแผ่สั่งสอน มาตลอดชีวิตนั้นปรากฏเรื่องราวความอัศจรรย์ ทั้งที่มีหลักฐานบันทึกไว้ และที่เล่าขานสืบต่อกันมาอยู่เป็นจำนวนมาก ไม่สามารถนำมากล่าวได้ครบถ้วน ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างเฉพาะที่มีหลักฐานบันทึกไว้เพียงบางเรื่องเท่านั้น

พระของขวัญ

หลวงปู่ท่านได้สร้างพระผงมอเป็นของขวัญแก่ผู้มาทำบุญสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรม ไครบริจาต ๒๕ บาทขึ้นไปจะได้พระ ๑ องค์ แม้บริจาตเป็นพันเป็นหมื่นก็ได้คนละ ๑ องค์เท่านั้น พระของขวัญวัดปากน้ำมีชื่อเสียงโด่งดังมากในเรื่องของความศักดิ์สิทธิ์มาจนกระทั่งปัจจุบัน ผู้รับพระของขวัญไปแขวนประจำตัวต่างก็พบกับความศักดิ์สิทธิ์และอิทธิฤทธิ์ต่างๆ นานา ดังตัวอย่างของทหารไทยที่ไปรบที่ประเทศเกาหลี มักจะพากันมารับพระของขวัญและให้หลวงปู่เป่ากระหม่อมให้ ซึ่งนายกุล ผ่องสุวรรณ ไวยาวัจกรวัดปากน้ำ ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

“...ในตอนเย็นๆ ข้าพเจ้ามักจะนั่งอยู่กับหลวงปู่ ทหารที่จะไปสงครามเกาหลีจะสละกายเป้มารับพระของขวัญแทบทุกวัน หลวงปู่ท่านประสิทธิ์ประสาทแล้ว ท่านก็จะบอกว่า ไม่เป็นไรแล้วกลับบ้านได้ คือหมายถึงไม่ตาย ...บางรายเขียนจดหมายมาแล้วถึงความศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ของพระของขวัญที่เขาประสบ เช่น เขาเล่าว่าขนาดออกไปทำการยิงเขากันแทบไม่เว้นแต่ละวันก็รอด มีชัยมาได้ทุกครั้ง...”

(จาก บุคคลยุคต้นวิชา ๓)

ไปนรกสวรรค์

เรื่องนี้พระทิพย์ปริญา (ฐป กลัมพสุต) เปரியณ ๖ ประโยค อดีต

ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ บันทึกไว้ว่า ท่านได้พบกับหลวงจบกระบวนยุทธ หลวงจบฯ เล่าให้ฟังว่า ท่านกับภรรยาไปขอให้หลวงปู่พาไปพบพ่อตาที่ แก่กรรมไปแล้ว หลวงปู่สั่งให้แม่ชีมานั่งสมาธิ ต่อมาแม่ชีลืมตาขึ้น และบอกว่าตนมาจากชั้นยามา หลวงปู่ถามว่า ทำบุญอะไรจึงได้ขึ้นสวรรค์ แม่ชีตอบว่าสร้างโบสถ์ หลวงจบฯ ตะลึงเพราะพ่อตาได้สร้างโบสถ์ไว้ จริงๆ หลวงปู่ชักต่อไปอีกว่า มีลูกก็คน แม่ชีตอบถูกหมดทั้งลูกหญิงลูกชาย หลวงปู่ชี้ไปทางหลวงจบฯ แล้วถามว่า นี่ใคร แม่ชีพูดว่า นี่ยายแหม่มใช้ไหม นี่นางเครือใช้ไหม ทั้งคู่รับว่า ใช่ ในที่สุดทั้งหลวงจบฯ และภรรยาก็ ร้องไห้เพราะคิดถึงบิดา ความจริงแม่ชีไม่รู้จักชื่อเดิมของหลวงจบฯ หลวงปู่ก็ไม่รู้จัก น่าแปลกที่พูดถูก

(จาก ตามรอยธรรมกาย)

เห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยตาเนื้อ

เรื่องนี้มีอยู่ในบันทึกของพระทิพย์ปริญาเช่นกัน ท่านบันทึกไว้ว่า
 “...เมื่อวันวิสาขบูชานี้มีคนโง่กันมากกว่าเวลาเวียนเทียนที่วัด ปากน้ำมีคนเห็นเป็นรูปพระปฏิมากรลอยอยู่ ...”

แม่ชีทวีพร เลียบประเสริฐ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กล่าวไว้ใน หนังสือ บุคคลยุคต้นวิชาว่า

“...วัดปากน้ำสมัยหลวงพ่от่านมีชีวิตรอยู่ มีเรื่องอัศจรรย์เกิดขึ้น

เยอะมาก มีคนเห็นพระพุทธรูปเจ้าลอยอยู่บนฟ้า มีมาให้เห็นหลายองค์ ดูไปดูไป ก็เลือนหายไป มีเหตุการณ์ประหลาด มีเสียงน้ำไหล แล้วก็ได้ยินเสียงสวด...”

สำหรับเรื่องนี้หลวงปู่ท่านเคยกล่าวไว้ว่า “ธรรมกายนี้วัดปากน้ำได้ ค้นพบตัวจริงแล้ว จะไปนรกได้ ไปสวรรค์ได้ ไปนิพพานได้ อารธนา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่อยู่ในพระนิพพานมาให้มนุษย์เห็นที่วัดปากน้ำนี้มากมาย ในวันมาฆบูชา และวิสาขบูชา ให้ปรากฏเห็นจริงจังก่อนอย่างนั้น”
(จาก ตามรอยธรรมกาย)

รักษาโรค

นอกจากเรื่องความมหัศจรรย์ต่างๆ แล้ว หลวงปู่ท่านยังใช้วิชาธรรมกายรักษาโรค ท่านทดลองให้เห็นว่าวิชาธรรมกายเป็นที่พึ่งของมนุษย์ได้จริงๆ โดยนำผู้ป่วยหนัก ๒ คน คนหนึ่งเป็นโรคเรื้อน อีกคนเป็นวัณโรค ท่านให้ ๒ คนนี้มานั่งสมาธิแล้วท่านช่วยแก้โรคให้ด้วยวิชาธรรมกายจนผู้ป่วยหายจากโรคร้าย และยังเข้าถึงธรรมกายอีกด้วย

ผู้ป่วยที่มาให้ท่านรักษาจะต้องเขียนอาการโรค ชื่อ ที่อยู่ อายุ วัน เดือน ปีเกิด ใส่ไว้ในกล่อง จากนั้นท่านก็สั่งให้ผู้ที่ได้ธรรมกายช่วยกันแก้โรคให้ คนที่มารักษาดองนั่งสมาธิด้วย เพื่อให้กระแสจิตเชื่อมถึงกันจึงจะได้ผล ผู้ป่วยที่หายก็มาก ที่บรรเทาเพียงครึ่งคราวก็มี หลวงปู่ท่านบอก

ว่า ไม่หายก็ไม่ใช่เป็นไร อย่างน้อยคนเจ็บก็มีโอกาสรู้จักวิธีปฏิบัติธรรม กิตติศัพท์เรื่องหลวงปู่สามารถรักษาโรคหาย แพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว ทำให้มีคนสนใจวิชาธรรมกายและเดินทางมาขอพึ่งบารมีท่านมากขึ้นเรื่อยๆ

ในปี พ.ศ. ๒๔๙๗ หลวงปู่เรียกประชุมศิษย์ทั้งหมด พร้อมทั้งปรารภว่า อีก ๕ ปีท่านจะมรณภาพ เพื่อให้วิชาธรรมกายได้เผยแผ่กว้างไกล นำสันติสุขและความร่มเย็นไปสู่ชาวโลกได้อย่างทั่วถึง ให้ทุกคนช่วยกันเผยแผ่วิชาธรรมกายไปทั่วโลกให้ได้ เพราะวิชานี้เป็นแก่นแท้ของชีวิต มีความสำคัญและมีประโยชน์มาก สามารถช่วยมนุษย์ให้หลุดพ้นจากห้วงทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิดและนำพาสันติสุขมาสู่โลกได้อย่างแท้จริง

